

Arrest

**nr. 224 972 van 14 augustus 2019
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MULIER
Vrijheidslaan 27
9000 GENT**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. MULIER, die verschijnt voor verzoekster, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 4 april 2017 België binnen met een *taskara* en verzoekt op 7 april 2017 om internationale bescherming. Op 31 mei 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 211 904 van 5 november 2018 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en vernietigt hij deze beslissing in zoverre deze de subsidiaire beschermingsstatus weigert.

Op 22 januari 2019 beslist de commissaris-generaal opnieuw tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 januari 2019 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en bent Pasjtoen van etnische origine. U bent geboren in het dorp Nawabad in het district Bagrami van de provincie Kaboel. U studeerde tot de twaalfde graad aan de Bibi Aisha school. Uw vader was taxichauffeur. Toen u in de 11de graad zat werd de wagen van uw vader gestolen en raakte uw gezin in financiële moeilijkheden. Bovendien werd uw vader drugsverslaafd. U werkte van 1390 tot eind 1391 (van 20 maart 2012 tot 20 maart 2013 volgens de Gregoriaanse kalender, hierna GK) voor de organisatie BRAC, waarbij u zowel lokale leerkrachten als kinderen onderwees. U nam ontslag nadat u aangesproken werd door dorpsouderen van Husseinkhel. Vervolgens studeerde u van 1392 tot 1394 (21 maart 2014 tot 19 maart 2016 GK) verpleegkunde waarna u aan de slag ging als verpleegster in het Al Badr ziekenhuis. Uw vader werkte in die tijd als chauffeur voor de drugssmokkelaar H. A. (...). Deze laatste was afkomstig uit de provincie Logar en gehuwd met twee vrouwen. Omdat de tweede echtgenote er niet meer in slaagde zwanger te worden meldde H. A. (...) zich, op aanraden van uw vader, samen met deze vrouw bij u aan in het Al Badr ziekenhuis. Enkele dagen na deze ontmoeting vroeg H. A. (...) uw vader om uw hand. Uw vader ging akkoord zonder overleg met u of uw moeder. U stopte dan ook gedwongen met werken in de tweede maand van 1395 (20 april 2016 tot 20 mei 2016 GK). In de derde maand van 1395 (21 mei 2016 tot 20 juni 2016 GK) huwde u tegen uw wil met H. A. (...) en werd u meegenomen naar zijn woning in het dorp Sharahi Waziri van het district Baraki Barak van de provincie Logar. U leefde er enkele maanden samen met de twee andere vrouwen van uw man, hun negen dochters en uw schoonouders. Er werd u verboden het huis te verlaten of contact te hebben met uw familie in Kaboel. Gezien uw uitzichtloze situatie waarbij u slecht behandeld werd door uw man en zijn eerste vrouw, G. (...), ondernam u een zelfmoordpoging. Nadat u vervolgens tijdelijk in een ziekenhuis in Logar verbleef mocht uw moeder u eenmalig thuis komen bezoeken. Toen u zwanger raakte mocht u samen met uw man naar uw familie in Kaboel om het nieuws te melden. Daar sprak u kort met uw moeder over een mogelijke ontsnapping. Wanneer H. A. (...) enige tijd later verschillende dagen van huis zou zijn vroeg u hem toestemming om twee dagen bij uw moeder te logeren, hetgeen u werd toegestaan. U slaagde er in juwelen en geld die bedoeld waren voor uw ongebornen kind mee te smokkelen op uw reis naar Kaboel. Na een overnachting in uw ouderlijk huis ontmoette u M. (...), de zoon van uw tante langs moederszijde, die u vervolgens ongeveer twee weken in zijn woning te Karte Naw in Kaboel liet onderduiken. Tot slot verliet u Afghanistan op 3 april 2017 via de luchthaven van Kaboel met een paspoort dat u kreeg van de smokkelaar.

U reisde naar België waar u aankwam op 4 april 2017 en op 7 april 2017 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 18 juni 2017 werd uw dochter B. T. (...) geboren.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan gedood te worden door uw familie en uw echtgenoot.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u uw taskara, een diploma van de 12de graad, een transcript van het secundair onderwijs, uw diploma van de universiteit en drie certificaten van het Al Badr ziekenhuis neer.

Op 31 mei 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw persoonlijke situatie tijdens uw huwelijk noch de werkelijke omstandigheden van uw vertrek. U tekende op 29 juni 2018 beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (verder RvV) en legde bijkomend 4 foto's neer van een overleden vrouw waarvan u verklaart dat het uw moeder is die werd gedood door uw vader nadat uw ontsnapping aan het licht kwam. Op 8 februari 2018 bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS tot weigering van de vluchtelingenstatus. Gezien uit het administratief dossier bleek dat u te kennen gaf voor uw vertrek uit Afghanistan woonachtig geweest te zijn in Logar ging de RvV over tot de vernietiging van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Vooreerst moet er met betrekking tot uw activiteiten als leerkracht bij BRAC en als verpleegkundige in het Al Badr ziekenhuis worden gesteld dat deze op zich niet volstaan om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u eenmalig benaderd werd door dorpsouderen omwille van uw beroep als leerkracht maar geen verdere problemen ondervond nadat u uw samenwerking met BRAC had stopgezet (CGVS, 26 april 2018, p.6-7). Bovendien verklaart u nooit bedreigd te zijn omwille van uw beroep als verpleegkundige (CGVS, 26 april 2018, p.7).

Volgens uw verklaringen voor de Belgische bevoegde instanties verliet u uw land van herkomst uit vrees voor de man waarmee u gedwongen was te huwen nadat u hem had verlaten. Er dient echter te worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw huwelijk en uw daaropvolgende leven als gehuwde vrouw.

Vooreerst legt u incoherente verklaringen af over de identiteit en het gedrag van de twee andere echtgenotes van uw partner H. A. (...).

Zo verklaart u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat de twee andere vrouwen van uw man S. (...) en M. (...) heten (CGVS, 7 februari 2018, p.5). Dit strookt niet met uw verklaringen bij het tweede persoonlijk onderhoud waar u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat-generaal, verklaart dat de eerste vrouw G. (...) en de tweede vrouw van uw partner H. (...) heet (CGVS, 26 april 2018, p.10). Ook met betrekking tot het gedrag van beide vrouwen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd om te vertellen over uw eigen leven in Logar verklaart u tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS dat de tweede vrouw van H. A. (...) onbeleefd was en u saboteerde door zout aan het door u bereide eten toe te voegen (CGVS, 7 februari 2018, p.20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat de tweede vrouw van H. A. (...) u beter behandelde dan zijn eerste vrouw, dat deze eerste vrouw u haatte en probeerde extra zout in uw bereidingen te mengen om u in de problemen te brengen (CGVS, 26 april 2018, p.10). Er mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over de namen van de vrouwen met wie u bijna een jaar onder één dak woonde (CGVS, 26 april 2018, p.10) en over het gedrag dat ze tegenover u als derde echtgenote vertoonden. Des te meer gezien u verklaart dat u en deze andere vrouwen de woning niet mocht verlaten (CGVS, 7 februari 2018, p.5 en 26 april 2018, p.13).

Ook wat betreft het gedrag van uw echtgenoot naar zijn vrouwen toe blijken uw verklaringen incoherent. Zo stelt u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat H. A. (...) zich gewelddadig opstelde tegen u en zijn tweede vrouw (CGVS, 7 februari 2018, p.20). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS, waar u, gevraagd meer te vertellen over de twee echtgenotes van uw man, stelt dat uw partner agressiever was tegen zijn eerste vrouw en haar vaker sloeg (CGVS, 26 april 2018, p.10).

De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de identiteit en het gedrag van de personen met wie u tijdens uw huwelijk samenwoonde (CGVS, 7 februari 2018, p.5) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw huwelijk en uw levensomstandigheden als gehuwde vrouw dan ook in ernstige mate.

Verder blijken ook uw opeenvolgende verklaringen over het moment waarop u besliste uw land van herkomst te verlaten weinig coherent. U geeft in dit verband tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers enerzijds aan dat u besliste Afghanistan te verlaten nadat u een nacht bij uw moeder had verbleven (CGVS, 7 februari 2018, p.21-22). Tijdens hetzelfde onderhoud stelt u echter vreemd genoeg dat u het geld dat u van uw man had gekregen voor de toekomst van de zoon waarvan u zwanger was meenam (CGVS, 7 februari 2018, p.23). Wanneer u hierop wordt gevraagd waarom u besloot het geld mee te nemen naar uw moeder antwoordt u, geheel in strijd met uw eerdere bewering, dat u het geld meenam omdat u plande te vluchten en dat u bij uw vertrek in Logar reeds had beslist om Afghanistan te verlaten (CGVS, 7 februari 2018, p.23). Ook naar aanleiding van het tweede onderhoud beweert u

reeds voor uw vertrek naar uw moeder beslist te hebben om tijdens de twee nachten die u bij uw moeder zou spenderen te ontsnappen (CGVS, 26 april 2018, p.13).

Aangezien er geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw huwelijk, uw levensomstandigheden als gehuwde vrouw, noch aan uw beweringen over de manier waarop u aan uw man zou zijn ontsnapt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vrees voor de gevolgen van het feit dat u uw man zou hebben verlaten.

Naast bovenstaande vaststellingen dient te worden benadrukt dat u evenmin enig bewijs neerlegt met betrekking tot de locatie waar u na uw beweerde huwelijk zou verbleven hebben. Daar waar u beweert ongeveer een jaar met uw echtgenoot in Logar te hebben gewoond (CGVS, 26 april 2018, p.10) toont u uw verblijf in deze provincie op geen enkele wijze aan met behulp van objectieve stavingsstukken. Uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde verblijfplaats overtuigen evenmin.

Zo moet er vooreerst worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de aanleiding voor uw vertrek uit Kaboel naar de provincie Logar namelijk uw huwelijk. Deze vaststelling ondermijnt logischerwijze evenzeer de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw verblijf in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Verder moet worden vastgesteld dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Door het Commissariaat-generaal gevraagd om een overzicht te geven van uw verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, haalt u vreemd genoeg enkel Nawabad, uw geboortedorp in het Bagrami district van de provincie Kaboel, aan (CGVS, 7 februari 2018, p.3-4). Nog vreemder wordt het wanneer u vervolgens verklaart nergens anders voor een korte of langere periode verbleven te hebben (CGVS, 7 februari 2018, p.4). Pas nadat het Commissariaat u even later vraagt waar u woonde na uw huwelijk verklaart u ook in Qazi Jalatkhan Allah van het dorp Sharahi Waziri gewoond te hebben, gelegen in het district Barki Barak van de provincie Logar (CGVS, 7 februari 2018, p.5).

Voorts slaagt u er niet in aan de hand van uw verklaringen over de regio waar u iets minder dan een jaar woonde (CGVS, 26 april 2018, p.10) uw verblijf in de provincie Logar aannemelijk te maken.

Zo weet u niets te vertellen over de reisweg van en naar Logar vanuit uw regio van herkomst en werpt u ter verklaring op dat u steeds een sjaal over het gelaat moest dragen (CGVS, 26 april 2018, p.9 en p.14). Wanneer het CGVS informeert naar de omliggende dorpen van Sharahi Waziri weet u geen enkel dorp aan te halen maar stelt u daar slechts enkele maanden geleefd te hebben, haalt u aan dat u het huis niet mocht verlaten en dat de informatie waarover u beschikt dus erg beperkt is (CGVS, 7 februari 2018, p.5). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om het dorp zelf te beschrijven komt u niet verder dan de algemene stelling dat Pasjtoen erg conservatief zijn en hun vrouwen niet toelaten om naar buiten te komen. Bijkomend haalt u aan dat u vanuit de tuin een geïsoleerde woning zag, enkele bomen en het gasthuis van de familie (CGVS, 7 februari 2018, p.5). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u voorts, hiernaar gevraagd, niets te weten over incidenten en haalt u opnieuw aan dat u daar niet lang verbleef en het huis niet mocht verlaten (CGVS, 26 april 2018, p.13). Wanneer het Commissariaat vervolgens informeert naar incidenten waar u over hoorde vertellen weet u één incident aan te halen doch weet u enkel algemeen aan te geven dat u geschreeuw hoorde vanuit het dorp en dat er een jongen gedood werd door taliban omdat hij werkte voor buitenlanders (CGVS, 26 april 2018, p.13). Uit geen van uw verklaringen kan worden afgeleid dat u voor korte of langere periode in de provincie Logar verbleef alvorens Afghanistan te verlaten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook aan uw beweringen met betrekking tot uw vlucht uit uw land van herkomst niet overtuigen. Door het Commissariaat gevraagd welke documenten u nodig had om op het vliegtuig te geraken in Kaboel stelt u dat er u geen documenten gegeven werden maar dat u een rood paspoort zag (CGVS, 26 april 2018, p.16). Gevraagd op welke naam het paspoort werd opgemaakt stelt u dit niet te weten (CGVS, 26 april 2018, p.16). Evenmin weet u te vertellen of het paspoort uw foto bevatte (CGVS, 26 april 2018, p.16). Wanneer het Commissariaat u vraagt of u gecontroleerd werd op de laatste luchthaven antwoordt u bevestigend en stelt u dat het paspoort en het visum werden nagekeken (CGVS, 26 april 2018, p.17). Wanneer het CGVS vervolgens informeert naar dit visum verklaart u niets te weten en stelt u dat alles gedaan werd door de smokkelaar en u enkel de kleur van het paspoort zag (CGVS, 26 april 2018, p.17).

Voorts slaagt u er niet in aan te geven via welke luchthavens u gereisd heeft. Zo verklaart u drie luchthavens bezocht te hebben, inclusief deze van Kaboel, doch weet u niet te vertellen op welke luchthaven u laatst landde (CGVS, 26 april 2018, p.17). Gevraagd naar de taal die er gesproken wordt

stelt u dit niet te weten en wijst u het CGVS er op dat u enkel uw eigen taal en een beetje Engels spreekt (CGVS, 26 april 2018, p.17). Gevraagd of er op de laatste vlucht in het Engels gesproken werd over de bestemming stelt u van niet en stelt u dat uw geest niet goed werkte (CGVS, 26 april 2018, p.17). Aangezien u verklaart slechts drie tot vier uur met de wagen gereden te hebben van de laatste luchthaven tot België (CGVS, 26 april 2018, p.16 en p.17) is het hoogst onwaarschijnlijk dat er op deze laatste luchthaven of op uw laatste vlucht geen Engels gesproken werd bij het informeren van de passagiers.

Uw bewering dat u, een hoogopgeleide Afghaanse vrouw die bovendien in het Engels werd onderwezen (CGVS, 7 februari 2018, p.23), geen kennis zou hebben van de inhoud van het door u gebruikte paspoort en van de landen waar u doorheen bent gereisd is ongeloofwaardig. Van een vluchteling die met het vliegtuig reist, mag worden verwacht dat hij/zij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route, vermits men op een internationale luchthaven wel degelijk gecontroleerd wordt op zijn identiteit en bijkomende toelichting moet kunnen geven over het reisdoel. Het feit dat u begeleid werd door een smokkelaar wijzigt niets aan het feit dat een dergelijke reis enige voorbereiding vergt en de smokkelaar de nodige inlichtingen zal verschaffen, zodat de vluchteling zo weinig mogelijk de kans loopt om bij een grenscontrole door de mand te vallen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw bewering gedwongen uitgehuwelijkt te zijn waarna u door uw echtgenoot ongeveer een jaar zou zijn opgesloten in een dorp in Logar alvorens het land uit te vluchten. Wanneer het Commissariaat-generaal u confronteert met deze bedenkingen stelt u de mening van de Commissaris-generaal te respecteren en verklaart u veel geleden te hebben en alles te hebben verteld wat er gebeurd is (CGVS, 26 april 2018, p.19). De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw taskara, die enkel verband houdt met uw identiteit, noch de documenten met betrekking tot uw opleiding en uw beroep als verpleegkundige tonen uw problemen, de omstandigheden waarin u Afghanistan verlaten hebt of uw beweerde verblijf in de provincie Logar aan. Wat betreft de vier foto's die u neerlegde in het kader van uw beroep tegen de beslissing van het Commissariaat van 31 mei 2018 stelde de Raad vast dat uit deze foto's niet kon worden afgeleid welke persoon werd afgebeeld en in welke omstandigheden deze om het leven kwam waardoor het voor de Raad dan ook onmogelijk was te oordelen of het daadwerkelijk om uw moeder ging of om een andere vrouw. Uit geen van de foto's bleek bovendien een band met uw persoonlijke vluchtmotieven. Bijkomend dient wat betreft deze foto's te worden opgemerkt dat zij evenmin uw beweerde verblijf in Logar aantonen. Wat bovenstaande documenten betreft dient te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse verzoeker of bij het ondersteunen van zijn vluchtrelaas.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld

worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan en gezien de ongeloofwaardige verklaringen met betrekking tot uw kortstondige verblijf in Logar, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation-Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kaboel ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kaboel. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kaboel (met uitzondering van de stad Kaboel) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kaboel in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kaboel, aanslagen plaats tegen "high profile" doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kaboel in uw hoofde dermate verhogen dat er moet

aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Bagrami in de provincie Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoekster wijst in wat zich aandient als een eerste middel op de inhoud van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Vervolgens betoogt zij dat, hoewel zij geen duidelijkheid kan verschaffen over de vader van haar dochter, aangenomen kan worden dat zij gelet op de situatie in Afghanistan aannemelijk maakt dat zij als alleenstaande vrouw met een buitenhuwelijkse dochter een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Bovendien weegt het feit dat haar dochter niet de Afghaanse nationaliteit bezit en moeilijkheden zal kennen om deze nationaliteit eventueel te bekomen zwaar door. Ook verzoeksters dochter bevindt zich aldus in een preciaire situatie.

Daarenboven ondervindt verzoeksters dochter impact van het risico in hoofde van verzoekster. Het CGVS houdt geen rekening met het feit dat verzoekster een jonge vrouw is met een zeer jong kind en hierover wordt nergens gemotiveerd. Indien verzoekster zich samen met haar dochter terug zou vestigen in haar omgeving, “*of dat nu Kaboel of Logar is*”, zal zij door haar afwezigheid mogelijk als spion aanzien worden.

Verzoekster wijst tevens op het hoger belang van het kind en verwijt de commissaris-generaal dat hierover niet expliciet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing. Verzoekster wijst op het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, ondertekend te New York op 20 november 1989 (hierna: Kinderrechtenverdrag) en artikel 24 (2) van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en geeft aan dat het hoger belang van het kind de eerste overweging moet vormen bij elke maatregel betreffende kinderen.

Verder stelt verzoekster dat het algemeen geweten is dat de taliban actief zijn in het hele land en ook in Kaboel aanslagen plegen. Indien een persoon omwille van het specifiek profiel bescherming behoeft, moet deze worden verleend. Verzoekster wijst op haar profiel als alleenstaande, verwesterde moeder met een jong kind. Eveneens benadrukt zij dat de EU erkent dat een repatriëring naar Afghanistan het leven in het gedrang brengt, zeker in het geval van een alleenstaande zonder netwerk.

2.1.2. Verzoekster gaat in wat zich aandient als een tweede middel in op de weigering van de vluchtelingenstatus. In dit kader verwijt zij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een onvoldoende motivering.

Dat zij twee verschillende namen gaf voor de echtgenotes van haar man, verklaart verzoekster doordat haar man hen bijnamen gaf na het huwelijk. Dit is een gebruik dat in Afghanistan vaak voorkomt. Verzoekster kreeg hierover geen vraag en kon dit misverstand niet uitklaren.

Over het gedrag van de twee vrouwen van haar echtgenoot, beweert verzoekster dat haar verklaringen verkeerd genoteerd werden. Haar man behandelde zijn eerste vrouw goed en de tweede slecht. De eerste vrouw van haar man behandelde haar slecht. Hoogstwaarschijnlijk is hierover verwarring ontstaan bij de tolk of de ondervrager.

Het argument over het ogenblik waarop zij besliste het land te verlaten, vindt verzoekster vergezocht. Het is logisch dat zij haar vertrek eerder plande en het land niet zomaar kon verlaten. Dat zij bij haar moeder besliste om het land te verlaten, is uit de context gerukt. Zij wou inderdaad voorheen al vluchten, daarom nam zij het geld mee. Bij haar moeder wou ze dit nog steeds "*maar besliste ze om het echt te doen*". Dergelijke beslissing wordt niet zomaar genomen. Men dient eerst geld te verzamelen. Verzoekster was bovendien zwanger en reizen is niet zonder risico, zeker gezien de stress en de mogelijkheid dat ze in de luchthaven zou worden tegengehouden. Het was dus duidelijk een beslissing die vooraf genomen werd maar bij haar moeder werd bevestigd.

Verzoekster had net een belangrijke beslissing genomen, was zwanger en nam een groot risico om te worden tegengehouden op de luchthaven. Dit zorgde voor stress, waardoor ze weinig aandacht schonk aan de vluchtelingen waar ze was en de vliegtuigen die ze nam.

Volgens verzoekster voldoet het CGVS gelet op het voorgaande niet aan de motiveringsplicht, zijn de aangehaalde argumenten licht en konden deze door haar perfect worden uitgeklaard. Verzoekster werd hiermee niet geconfronteerd en er werd een eigen interpretatie aan haar verklaringen gegeven.

2.2. Stukken

Als bijlage aan het verzoekschrift wordt nogmaals een kopie van de geboorteakte van verzoeksters dochter van 4 juli 2017, die zich reeds in het administratief dossier bevindt, gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

2.3.1.1. Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.1.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet (zie: HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Verzoekster wijst in het verzoekschrift op het hoger belang van het kind, vervat in het Kinderrechtenverdrag en in artikel 24 van het Handvest.

Hoewel het hoger belang van het kind krachtens artikel 57/1, § 4, van de Vreemdelingenwet een doorslaggevende overweging vormt die de commissaris-generaal moet leiden tijdens het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming, kan een loutere verwijzing naar dit hoger belang echter niet volstaan om in hoofde van verzoekster en/of haar dochter het bestaan van een nood aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Het gegeven dat de belangen van het kind bij elke handeling die het kind aangaat de eerste overweging vormen, kan geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waarin de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in uitvoering van Europese regelgeving en van het Verdrag van Genève in duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.4. Beoordeling van de vluchtelingenstatus

Verzoekster tracht in het onderhavige verzoekschrift te doen uitschijnen dat vast zou staan dat zij een jonge, alleenstaande vrouw zou zijn met een buitenhuwelijkse dochter. Eveneens tracht zij, waar hierover gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing, aan te tonen dat haar eerdere verklaringen over haar huwelijk en haar levensomstandigheden weldegelijk stroken met de werkelijkheid. Daarom stelt zij in aanmerking te komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Verzoekster gaat in haar voormelde betoog, net als de commissaris-generaal waar deze hierover opnieuw motiveert in de bestreden beslissing, echter volledig voorbij aan de inhoud van het arrest nr. 211 904 van 5 november 2018 van de Raad. In dit arrest werd besloten dat verzoekster niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus. De motieven die dienaangaande in het voormelde arrest zijn opgenomen luiden als volgt:

“2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoeksters asielaanvraag. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht:

“(…)

Vooreerst moet er met betrekking tot uw activiteiten als leerkracht bij BRAC en als verpleegkundige in het Al Badr ziekenhuis worden gesteld dat deze op zich niet volstaan om te concluderen tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van Vluchtelingenconventie of tot een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u eenmalig benaderd werd door dorpsouderen omwille van uw beroep als leerkracht maar geen verdere problemen ondervond nadat u uw samenwerking met BRAC had stopgezet (CGVS, 26 april 2018, p.6-7). Bovendien verklaart u nooit bedreigd te zijn omwille van uw beroep als verpleegkundige (CGVS, 26 april 2018, p.7).

Volgens uw verklaringen voor de Belgische asielinstanties verliet u uw land van herkomst uit vrees voor de man waarmee u gedwongen was te huwen nadat u hem had verlaten. Uw verklaringen in verband met uw levensomstandigheden als derde echtgenote van de drugs-smokkelaar H.(…) A.(…) zijn echter niet aannemelijk.

Vooreerst legt u incoherente verklaringen af over de identiteit en het gedrag van de twee andere echtgenotes van uw partner H.(…) A.(…).

Zo verklaart u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat de twee andere vrouwen van uw man S.(…) en M.(…) heten (CGVS, 7 februari 2018, p.5). Dit strookt niet met uw verklaringen bij het tweede persoonlijk onderhoud waar u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat-generaal, verklaart dat de eerste vrouw G.(…) en de tweede vrouw van uw partner H.(…) heet (CGVS, 26 april 2018, p.10). Ook met betrekking tot het gedrag van beide vrouwen legt u tegenstrijdige verklaringen af. Gevraagd om te vertellen over uw eigen leven in Logar verklaart u tijdens het eerste onderhoud voor het CGVS dat de tweede vrouw van H.(…) A.(…) onbeleefd was en u saboteerde door zout aan het door u bereide eten toe te voegen (CGVS, 7 februari 2018, p.20). Tijdens het tweede persoonlijk onderhoud verklaart u echter dat de tweede vrouw van H.(…) A.(…) u beter behandelde dan zijn eerste vrouw, dat deze eerste vrouw u haatte en probeerde extra zout in uw bereidingen te mengen om u in de problemen te brengen (CGVS, 26 april 2018, p.10). Er mag redelijkerwijs van u verwacht worden dat u coherente verklaringen aflegt over de namen van de vrouwen met wie u bijna een jaar onder één dak woonde (CGVS, 26 april 2018, p.10) en over het gedrag dat ze tegenover u als derde echtgenote vertoonden. Des te meer gezien u verklaart dat u en deze andere vrouwen de woning niet mocht verlaten (CGVS, 7 februari 2018, p.5 en 26 april 2018, p.13).

Ook wat betreft het gedrag van uw echtgenoot naar zijn vrouwen toe blijken uw verklaringen incoherent. Zo stelt u, hiernaar gevraagd door het Commissariaat, dat H.(…) A.(…) zich gewelddadig opstelde tegen u en zijn tweede vrouw (CGVS, 7 februari 2018, p.20). Dit strookt niet met uw verklaringen tijdens het tweede onderhoud voor het CGVS, waar u, gevraagd meer te vertellen over de twee echtgenotes van uw man, stelt dat uw partner agressiever was tegen zijn eerste vrouw en haar vaker sloeg (CGVS, 26 april 2018, p.10).

De vaststelling dat u er niet in slaagt coherente verklaringen af te leggen over de identiteit en het gedrag van de personen met wie u tijdens uw huwelijk samenwoonde (CGVS, 7 februari 2018, p.5) ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen met betrekking tot uw levensomstandigheden voor uw vertrek dan ook in ernstige mate.

Verder blijken ook uw opeenvolgende verklaringen over het moment waarop u besliste uw land van herkomst te verlaten weinig coherent. U geeft in dit verband tijdens het eerste persoonlijk onderhoud immers enerzijds aan dat u besliste Afghanistan te verlaten nadat u een nacht bij uw moeder had verbleven (CGVS, 7 februari 2018, p. 21-22). Tijdens hetzelfde onderhoud stelt u echter vreemd genoeg

dat u het geld dat u van uw man had gekregen voor de toekomst van de zoon waarvan u zwanger was meenam (CGVS, 7 februari 2018, p.23). Wanneer u hierop wordt gevraagd waarom u besloot het geld mee te nemen naar uw moeder antwoordt u, geheel in strijd met uw eerdere bewering, dat u het geld meenam omdat u plande te vluchten en dat u bij uw vertrek in Logar reeds had beslist om Afghanistan te verlaten (CGVS, 7 februari 2018, p.23). Ook naar aanleiding van het tweede onderhoud beweert u reeds voor uw vertrek naar uw moeder beslist te hebben om tijdens de twee nachten die u bij uw moeder zou spenderen te ontsnappen (CGVS, 26 april 2018, p.13).

Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot uw levensomstandigheden voor uw vertrek en aan uw beweringen over de manier waarop u aan uw man zou zijn ontsnapt, kan er evenmin geloof worden gehecht aan uw beweringen inzake uw vrees voor de gevolgen van het feit dat u uw man zou hebben verlaten.

Bovendien dient te worden vastgesteld dat ook uw beweringen met betrekking tot uw vlucht uit uw land van herkomst niet overtuigen. Door het Commissariaat gevraagd welke documenten u nodig had om op het vliegtuig te geraken in Kaboel stelt u dat er u geen documenten gegeven werden maar dat u een rood paspoort zag (CGVS, 26 april 2018, p.16). Gevraagd op welke naam het paspoort werd opgemaakt stelt u dit niet te weten (CGVS, 26 april 2018, p.16). Evenmin weet u te vertellen of het paspoort uw foto bevatte (CGVS, 26 april 2018, p.16). Wanneer het Commissariaat u vraagt of u gecontroleerd werd op de laatste luchthaven antwoordt u bevestigend en stelt u dat het paspoort en het visum werden nagekeken (CGVS, 26 april 2018, p.17). Wanneer het CGVS vervolgens informeert naar dit visum verklaart u niets te weten en stelt u dat alles gedaan werd door de smokkelaar en u enkel de kleur van het paspoort zag (CGVS, 26 april 2018, p.17).

Voorts slaagt u er niet in aan te geven via welke luchthavens u gereisd heeft. Zo verklaart u drie luchthavens bezocht te hebben, inclusief deze van Kaboel, doch weet u niet te vertellen op welke luchthaven u laatst landde (CGVS, 26 april 2018, p.17). Gevraagd naar de taal die er gesproken wordt stelt u dit niet te weten en wijst u het CGVS er op dat u enkel uw eigen taal en een beetje Engels spreekt (CGVS, 26 april 2018, p.17). Gevraagd of er op de laatste vlucht in het Engels gesproken werd over de bestemming stelt u van niet en stelt u dat uw geest niet goed werkte (CGVS, 26 april 2018, p.17). Aangezien u verklaart slechts drie tot vier uur met de wagen gereden te hebben van de laatste luchthaven tot België (CGVS, 26 april 2018, p.16 en p.17) is het hoogst onwaarschijnlijk dat er op deze laatste luchthaven of op uw laatste vlucht geen Engels gesproken werd bij het informeren van de passagiers.

Uw bewering dat u, een hoogopgeleide Afgaanse vrouw die bovendien in het Engels werd onderwezen (CGVS, 7 februari 2018, p.23), geen kennis zou hebben van de inhoud van het door u gebruikte paspoort en van de landen waar u doorheen bent gereisd is ongeloofwaardig. Van een vluchteling die met het vliegtuig reist, mag worden verwacht dat hij/zij de nodige toelichting kan geven over het gebruikte paspoort en de gevolgde route, vermits men op een internationale luchthaven wel degelijk gecontroleerd wordt op zijn identiteit en bijkomende toelichting moet kunnen geven over het reisdoel. Het feit dat u begeleid werd door een smokkelaar wijzigt niets aan het feit dat een dergelijke reis enige voorbereiding vergt en de smokkelaar de nodige inlichtingen zal verschaffen, zodat de vluchteling zo weinig mogelijk de kans loopt om bij een grenscontrole door de mand te vallen.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen heeft u uw persoonlijke situatie tijdens uw huwelijk noch de werkelijke omstandigheden van uw vertrek geenszins aannemelijk weten te maken. Hiermee geconfronteerd door het CGVS stelt u de mening van de Commissaris-generaal te respecteren en verklaart u veel geleden te hebben en alles te hebben verteld wat er gebeurd is (CGVS, 26 april 2018, p.19). De vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals gedefinieerd in art. 48/4,§2 a) en b) van de Vreemdelingenwet kan u dan ook worden toegekend.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten wijzigen bovenstaande conclusie niet. Uw taskara, die enkel verband houdt met uw identiteit, noch de documenten met betrekking tot uw opleiding en uw beroep als verpleegkundige tonen uw problemen of de omstandigheden waarin u Afghanistan verlaten hebt aan. Bovendien dient wat deze documenten betreft te worden vastgesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat de betrouwbaarheid van Afgaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijd verbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afgaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afgaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afgaanse documenten hebben daarom maar slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afgaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verzoekster inconsistente verklaringen aflegde over de twee vrouwen die samen met haar inwoonden bij haar man. Zo liet verzoekster in een eerste gehoor optekenen dat deze vrouwen S. en M. heten (stuk 9, gehoorverslag,

p. 5) om in een tweede persoonlijk onderhoud twee compleet verschillende namen op te geven voor deze twee vrouwen, zijnde G. en H. (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10). Redelijkerwijze mag van verzoekster verwacht worden dat ze correcte en precieze verklaringen aflegt over personen waarmee ze naar eigen zeggen bijna een jaar mee samenwoonde. Deze personen vormen immers mee de aanleiding voor haar problemen, daar ze haar huwelijk met H.A. als directe aanleiding ziet voor haar vlucht.

Waar verzoekster nu in haar verzoekschrift ter verschoning van deze tegenstrijdigheid voorhoudt dat de vrouwen gekend waren onder twee verschillende namen, omdat het een gebruik is in Afghanistan dat een vrouw van haar echtgenoot een nieuwe naam krijgt na het huwelijk, beperkt verzoekster zich tot een ongestaafde post factum bewering. Dit volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheid te weerleggen. Daarenboven dient er nog op te worden gewezen dat verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud nog een derde naam opgaf voor de tweede echtgenote van haar man die verschilt van de twee eerder opgegeven namen. In concreto werden door verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud zowel de namen M. (...) (stuk 9, gehoorverslag, p. 5), M. (...) (stuk 9, gehoorverslag, p. 19) en H. (...) (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) gebruikt als naam voor de tweede vrouw. Het is daarenboven in casu hoogst onwaarschijnlijk dat de man van verzoekster andere (bij-)namen gaf aan zijn echtgenotes nadat ze bij hem introkken, immers gaf verzoekster aan dat zij als inwonende echtgenote nooit een andere naam had of gebruikte (stuk 9, gehoorverslag, p. 3). De Raad ziet niet in hoe verzoekster verstoken bleef van een nieuwe naam wanneer het geven van (bij-)namen een algemeen gebruik zou zijn in Afghanistan dat voor haar echtgenoot H. A. van dermate belang zou zijn dat hij de twee andere vrouwen waarmee hij trouwde een nieuwe (bij-)naam gaf. Het betoog van verzoekster dat ze van verwerende partij geen vraag kreeg betreffende de namen van de andere vrouwen en dat verzoekster niet de mogelijkheid werd geboden de misverstanden op te helderen, overtuigt de Raad niet. Verzoekster werd zelfs duidelijk en tot tweemaal toe specifiek gevraagd naar de namen van de vrouwen waarmee ze inwoonde (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10) en (stuk 9, gehoorverslag, p. 5), alsook werd haar duidelijk gevraagd naar haar eigen naam en of ze zelf andere namen gebruikte (stuk 9, gehoorverslag, p. 3). Opmerkelijk is ook dat verzoekster telkens bij het afsluiten van de gehoren specifiek werd gevraagd of ze nog iets wilde toevoegen (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2, 20; stuk 9, gehoorverslag, p. 2, 25, 26), waar verzoekster niet op inging. Ook hier ging verzoekster noch haar advocaat in op de mogelijkheid tot het geven van bijkomende opmerkingen. De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, maar in casu niet overtuigt.

Betreffende de vaststellingen inzake het gedrag van de twee inwonende vrouwen wijt verzoekster de ontstane inconsistenties aan een slechte notatie van haar verklaringen. Het louter post-factum voorbijgaan aan inconsistenties en stellen dat haar echtgenoot zijn eerste vrouw goed behandelde en zijn tweede slecht en dat de tweede vrouw op haar beurt verzoekster slecht behandelde, kan niet volstaan om inconsistente verklaringen gedurende de twee gehoren te verschonen. Waar verzoekster de fout ziet in hoofde van ofwel de tolk ofwel de interviewer van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, blijken ook dit blote beweringen die niet gestaafd worden door verzoekster. Zo laat verzoekster na in concreto aan te tonen op welk punt haar verklaringen dan wel slecht vertaald of slecht genoteerd zouden zijn geweest. De Raad kan in de stukken van het administratief dossier geen onregelmatigheden vaststellen.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat zij voordien al had beslist om te vluchten waardoor ze het geld al meenam en bij haar moeder pas echt besliste om te vluchten, kiest verzoekster slechts voor één versie van tegenstrijdige verklaringen. Verzoekster heeft tijdens haar eerste persoonlijk onderhoud op de vraag wanneer zij besloot Afghanistan te verlaten geantwoord dat zij besliste Afghanistan te verlaten nadat zij een nacht bij haar moeder had verbleven (stuk 9, gehoorverslag, p. 21-22). Wanneer verzoekster vervolgens de vraag werd gesteld om welke reden zij besloot te vluchten na één nacht bij haar moeder, antwoordde verzoekster enkel "Ik had grote problemen in mijn leven. Mijn leven voorheen was veel beter en ik wilde een oplossing vinden. Vluchten was de enige goede oplossing." (stuk 9, gehoorverslag, p. 21). Verzoekster gaf met deze verklaringen duidelijk te kennen dat zij pas na de overnachting bij haar moeder besliste om het land te verlaten, hetgeen bezwaarlijk in overeenstemming te brengen valt met haar latere verklaring dat zij geld meenam naar haar moeder omdat zij plande te vluchten en dat zij bij haar vertrek in Logar reeds had beslist om Afghanistan te verlaten (stuk 9, gehoorverslag, p. 23). Ook tijdens het tweede onderhoud stelde verzoekster reeds voor haar vertrek naar haar moeder beslist te hebben om tijdens de twee nachten die zij bij haar moeder zou spenderen te ontsnappen (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 13). Met het louter kiezen voor één versie van tegenstrijdige verklaringen heft verzoekster de tegenstrijdigheid niet op. Ook het argument dat verzoekster zwanger was en reizen niet zonder risico is waardoor de beslissing reeds eerder werd genomen en bij haar moeder bevestigd werd, verschoont deze tegenstrijdigheid niet.

Hoewel kan worden aangenomen dat verzoekster gestresseerd was bij haar vlucht uit het land van herkomst, kan dit niet volstaan ter verschoning van verzoeksters algehele onwetendheid omtrent het door haar gebruikte paspoort, de luchthavens die zij heeft aangedaan en landen waar zij doorheen is gereisd te meer verzoekster een hoogopgeleide vrouw is die zelfs in het Engels werd onderwezen.

Waar verzoekster verwerende partij ten slotte op algemene wijze verwijt haar niet te hebben geconfronteerd met haar bevinden, blijkt uit het administratief dossier het tegendeel daar verwerende partij zeer duidelijk aangaf opmerkingen en twijfels te hebben bij het relaas van verzoekster, het verloop van haar problemen, over de reden waarom zij het land verliet, over haar reisweg en over de manier waarop zij is gevlucht (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verwerende partij confronteerde verzoekster aldus wel degelijk met haar bevindingen. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar antwoord niet verder kwam dan "Ik respecteer je mening. Ik heb veel geleden. Ik heb je alles verteld. Alles wat er gebeurd is." (stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verzoekster beperkte zich aldus tot enkele algemene beweringen en ondernam geen enkele pogingen om nadere toelichting te verstrekken.

Per aanvullende nota legt verzoekster ter terechtzitting de volgende documenten neer: "Foto's overlijden moeder.". Ter terechtzitting licht verzoekster nog toe dat haar moeder door haar vader vermoord werd omwille van verzoeksters vlucht. De Raad stelt vast dat uit de foto's niet kan worden afgeleid welke persoon wordt afgebeeld en in welke omstandigheden deze om het leven is gekomen. De Raad kan dan ook niet beoordelen of het daadwerkelijk om de moeder van verzoekster gaat of om een andere vrouw. Bovendien blijkt uit de foto's niet wat de link is met verzoeksters persoonlijke asielrelaas.

2.4. Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet."

Geen van de partijen diende tegen het voormelde arrest van de Raad een cassatieberoep in bij de Raad van State. Derhalve heeft het voormelde arrest, voor wat betreft de hierin gedane vaststellingen, kracht van gewijsde.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat er sedert het vellen van het voormelde arrest geen nieuwe elementen zijn opgedoken die enig ander licht zouden kunnen werpen op de beoordeling die geschiedde bij dit arrest. Bijgevolg blijft deze onverminderd gelden. Dit geldt nog des te meer nu uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster voor wat betreft de voormelde vaststellingen eenvoudigweg de argumenten herneemt die zij eerder reeds voor de Raad aanvoerde en die bij het voormelde arrest werden verworpen.

Uit het voorgaande blijkt genoegzaam dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoeksters beweerde huwelijk, aan haar vermeende levensomstandigheden en aan de omstandigheden waarin en de redenen waarom zij haar land van herkomst stelt te hebben verlaten.

Verzoekster toont gelet op het voormelde in het geheel niet aan dat zij zou kunnen of moeten worden beschouwd als een alleenstaande moeder van een jonge dochter. Gezien zij kennelijk weigert een duidelijk zicht te bieden op haar werkelijke (familiale) situatie, haar levensomstandigheden en de redenen voor haar vertrek, maakt zij zulks niet aannemelijk.

Evenmin toont verzoekster gelet op het voorgaande aan dat of waarom haar dochter de Afghaanse nationaliteit niet zou hebben. Verder laat zij, zo al aangenomen zou kunnen worden dat haar dochter niet over de Afghaanse nationaliteit zou beschikken, na concreet te duiden waarom haar dochter mogelijks moeilijkheden zou kennen om de Afghaanse nationaliteit te verkrijgen. Zij reikt ter staving van haar boude en ongefundeerde beweringen in dit kader voorts niet het minste begin van informatie aan.

Dat verzoekster bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst het risico loopt om te worden beschouwd als verwesterd of als een spionne, kan gelet op het voorgaande evenmin zonder meer worden aangenomen. Gezien zij geen duidelijkheid biedt over haar (familiale) situatie, haar levensomstandigheden en de redenen waarom zij haar land en haar regio verliet, valt niet uit te sluiten dat zij met medeweten en zelfs de toestemming van haar omgeving dit land en deze regio heeft verlaten en naar Europa reisde om alhier te trachten een verblijfsstatus te bekomen. Verder dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen informatie aanreikt – en dat het administratief dossier evenmin enige informatie bevat – waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de situatie in haar land en regio van herkomst van zulke aard zou zijn dat een loutere afwezigheid uit, terugkeer naar en aanwezigheid in dit land en deze regio het risico met zich zou brengen om te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster toont voorts op generlei wijze aan dat haar verblijf in Europa van haar een dermate verwesterde vrouw

zou hebben gemaakt dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst niet meer zou kunnen aarden en haar leven niet opnieuw zou kunnen opnemen. Evenmin brengt zij concrete elementen bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van haar afwezigheid als verwesterd zou worden beschouwd en daardoor zou worden gestigmatiseerd, geïsoleerd of vervolgd.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster op deze gronden geen subsidiaire bescherming vraagt.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij haar voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekster maakte immers doorheen haar opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing, gelet op de hierboven onder punt 2.3.4. gedane vaststellingen, met recht als volgt gemotiveerd wordt met betrekking tot de regio van herkomst van verzoekster in Afghanistan:

“Naast bovenstaande vaststellingen dient te worden benadrukt dat u evenmin enig bewijs neerlegt met betrekking tot de locatie waar u na uw beweerde huwelijk zou verbleven hebben. Daar waar u beweert ongeveer een jaar met uw echtgenoot in Logar te hebben gewoond (CGVS, 26 april 2018, p.10) toont u uw verblijf in deze provincie op geen enkele wijze aan met behulp van objectieve stavingsstukken. Uw verklaringen met betrekking tot uw beweerde verblijfplaats overtuigen evenmin.

Zo moet er vooreerst worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen met betrekking tot de aanleiding voor uw vertrek uit Kaboel naar de provincie Logar namelijk uw huwelijk. Deze vaststelling ondermijnt logischerwijze evenzeer de geloofwaardigheid van uw beweringen over uw verblijf in het district Baraki Barak van de provincie Logar. Verder moet worden vastgesteld dat u ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over uw verblijfplaatsen in Afghanistan. Door het Commissariaat-generaal gevraagd om een overzicht te geven van uw verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, haalt u vreemd genoeg enkel Nawabad, uw geboortedorp in het Bagrami district van de provincie Kaboel, aan (CGVS, 7 februari 2018, p.3-4). Nog vreemder wordt het wanneer u vervolgens verklaart nergens anders voor een korte of langere periode verbleven te hebben (CGVS, 7 februari 2018, p.4). Pas nadat het Commissariaat u even later vraagt waar u woonde na uw huwelijk verklaart u ook in Qazi Jalatkhan Allah van het dorp Sharahi Waziri gewoond te hebben, gelegen in het district Barki Barak van de provincie Logar (CGVS, 7 februari 2018, p.5).

Voorts slaagt u er niet in aan de hand van uw verklaringen over de regio waar u iets minder dan een jaar woonde (CGVS, 26 april 2018, p.10) uw verblijf in de provincie Logar aannemelijk te maken.

Zo weet u niets te vertellen over de reisweg van en naar Logar vanuit uw regio van herkomst en werpt u ter verklaring op dat u steeds een sjaal over het gelaat moest dragen (CGVS, 26 april 2018, p.9 en p.14). Wanneer het CGVS informeert naar de omliggende dorpen van Sharahi Waziri weet u geen enkel dorp aan te halen maar stelt u daar slechts enkele maanden geleefd te hebben, haalt u aan dat u het huis niet mocht verlaten en dat de informatie waarover u beschikt dus erg beperkt is (CGVS, 7 februari 2018, p.5). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt om het dorp zelf te beschrijven komt u niet verder dan de algemene stelling dat Pasjoen erg conservatief zijn en hun vrouwen niet toelaten om naar buiten te komen. Bijkomend haalt u aan dat u vanuit de tuin een geïsoleerde woning zag, enkele bomen en het gasthuis van de familie (CGVS, 7 februari 2018, p.5). Tijdens het tweede onderhoud verklaart u voorts, hiernaar gevraagd, niets te weten over incidenten en haalt u opnieuw aan dat u daar niet lang verbleef en het huis niet mocht verlaten (CGVS, 26 april 2018, p.13). Wanneer het

Commissariaat vervolgens informeert naar incidenten waar u over hoorde vertellen weet u één incident aan te halen doch weet u enkel algemeen aan te geven dat u geschreeuw hoorde vanuit het dorp en dat er een jongen gedood werd door taliban omdat hij werkte voor buitenlanders (CGVS, 26 april 2018, p.13). Uit geen van uw verklaringen kan worden afgeleid dat u voor korte of langere periode in de provincie Logar verbleef alvorens Afghanistan te verlaten.”

Verzoekster laat deze motieven geheel ongemoeid en betwist niet dat haar verzoek om internationale bescherming beoordeeld dient te worden in het licht van de situatie in Kaboel. Integendeel gaat zij zelf in op de situatie in Kaboel. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd overeind. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze motiveert dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters vermeende verblijf gedurende een jaar in Logar. Bijgevolg dient *in casu* te worden besloten dat verzoekster afkomstig is van het district Bagrami in de provincie Kaboel.

Met betrekking tot de veiligheidssituatie in de provincie Kaboel in Afghanistan, wordt in de bestreden beslissing op basis van de informatie in de map met 'landeninformatie' in het administratief dossier met recht gemotiveerd als volgt:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 en EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation-Update – mei 2018) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kaboel behoort tot het centrum van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waarvan niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld er dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Uit beschikbare informatie rapport blijkt dat de provincie Kaboel ruw geschat 4,4 miljoen inwoners heeft en dat er in 2017 in de provincie 1831 burgerslachtoffers vielen. Het gros van deze slachtoffers, met name 1612, vielen in deze periode in de hoofdstad Kaboel. Dit maakt dat er voor de gehele provincie Kaboel (met uitzondering van de stad Kaboel) 219 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Kaboel in zijn geheel erg laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is bovendien doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen, en dit voornamelijk in de Uzbin vallei. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kaboel, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kaboel actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Kaboel in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Kaboel een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in het district Bagrami in de provincie Kaboel. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekster slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven.

Het enige wat in de door haar aangehaalde resolutie van de EU, die bovendien dateert van meer dan twee jaar geleden en dus ouder is dan de informatie waarop de bestreden beslissing is gestoeld, over Afghanistan werd gesteld, is het volgende:

“69. betreurt het gebrek aan overleg en transparantie in de formulering van de recent ondertekende gezamenlijke koersbepaling van de EU en Afghanistan inzake migratie, die hoofdzakelijk is toegespitst op overnames en waarin onbepaalde, al dan niet vrijwillige terugkeer van Afgaanse burgers wordt overwogen; is bezorgd over de mogelijke gevolgen voor Afgaanse asielzoekers, die in 2016 in de EU de op een na grootste nationaliteitsgroep van asielaanvragers vormden; herinnert eraan dat terugkeer alleen kan plaatsvinden nadat elk individueel geval grondig is bestudeerd met volledige naleving van de

rechten en roept de EU en de lidstaten op de nodige middelen toe te kennen om huidige administratieve en gerechtelijke procedures te versnellen;"

Hieruit kan hoegenaamd niet worden afgeleid dat de situatie in de provincie Kaboel zou beantwoorden aan het bepaalde in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Voor het overige beperkt verzoekster zich tot het uiten van een aantal blote en ongefundeerde beweringen, zonder ook maar enig begin van informatie bij te brengen omtrent de veiligheidssituatie in haar voormelde regio van herkomst in Afghanistan. Derhalve toont verzoekster niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming op grond van voornoemde bepaling.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Waar verzoekster in meest ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN